

terne, indskrænker Toggangen endogsaa meget betydeligt.

Jeg vil navnlig henlede den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa, at det særlig er hans og min Egn, det gaar ud over, naar Toggangen skal indskrænkes; det er navnlig i Vestjylland, at vi maa lide derunder. I Nærheden af København er det ikke saa galt; selv om man stryger et eller andet Tog paa Kystbanen, bliver der mange tilbage. Jeg vil gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om man ikke saa snart som paa nogen Maade muligt kunde skænke Vestjyderne de to stakkels fattige Nat-Iltog, vi har haft derude; det er det eneste, der har krydret Tilværelsen for os, ellers er det ikke særlig lysteligt derude, og berører man os ogsaa dem, er vi sunket ned i det aller-tarveligste Proletariat, som tænkes kan. Jeg tror at kunne tale paa alle vestjydske Rigsdagsmænds Vegne, maaske ogsaa paa den højtærede Trafikministers, naar jeg siger, at det kunde være i høj Grad ønskeligt at faa de to Tog tilbage; baade rejsende og navnlig Post bliver i høj Grad forsinket i hele Vestjylland paa Grund af de to Togs Inddragning, og Befolkningen derovre længes meget efter at faa de to Tog igen snarest muligt.

Dernæst vil jeg gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at Statsbanerne nu er en Institution, der handler med Ting, den slet ikke har. Ellers holder man paa i alle Forretningsforhold, at man ikke skal sælge andet, end man har; en Undtagelse udgør dog Terminsspekulationer, hvor man handler med Ting, der ikke eksisterer, eller som man i hvert Fald ikke kan disponere over. Men Statsbanerne skulde ikke, gerne komme ind paa at drive ligefrem Terminsspekulationer. Det er imidlertid det, man gør, naar man sælger Billetter til Pladser, man ikke har. Naar man sælger Billetterne, ved man godt, at Pladserne ikke findes, men man siger som saa: Det kan være, at der er nogle Mennesker, som hellere vil staa op end sidde ned, og saa bliver Resultatet, at naar man køber en Billet til 2den Klasse og tror at skulle sidde paa polstrede Sæder med Puder og alt Tilbehør, ender man med at faa en Staaplads paa W. C. og kan komme til at køre dér gennem Fyn og en stor Del af Jylland; i den Situation har jeg selv undertiden været stillet. Det er ganske meningsløst, at man ikke faar det, man køber paa Statsbanerne. Selv om det kan være nødvendigt at indskrænke Toggangen, synes

jeg, at man kunde indrette det saaledes, at man ikke solgte flere Billetter, end der er Siddepladser. Man kunde nummerere Pladserne, det gør man i andre Lande, og det maa ogsaa kunne lade sig gøre her. Og vil man sige, at der er mange, som gerne vil staa op, naar bare de kan komme med, kan man ogsaa tilfredsstille dem, idet man kan sælge Staaplads; naar man ved, hvad man køber, er der ikke noget at sige til, at man faar en Staaplads. En saadan maa formentlig ogsaa kunne sælges til billigere Pris end en Siddeplads. Hvis man indrettede Sagen saaledes, var der Mening i det. Der vil maaske behøves lidt mere Mandskab til at holde Orden, naar Folk skal ind i Togene, men det er ogsaa den eneste Foranstaltning, som er nødvendig udover, hvad der nu fordres.

Jeg henstiller altsaa til Ministeren at komme ind paa, at man, selv om der kun gaar et begrænset Antal Tog, ikke sælger andet, end hvad man har, og, hvis der er Tale om Staaplads, saa ogsaa kalder det Staaplads og lader dem staa, som har købt Staaplads, men ikke lader det gaa ud over uskyldige.

For øvrigt vil jeg sige, at denne Sammenstuvning i Togene sandelig ikke opdrager Folk til at blive bedre Mennesker. Det gyser i mig, naar jeg tænker paa, hvad jeg har set paa Natterejser i Pinsen, hvorledes Folk brugte Albuerne, hvorledes unge, veludhalede Sportsmænd, rene Samfundshjælpere, gjorde alt, hvad de kunde, for at hjælpe Næsten ud i en Krog eller helst ud af Toget, hvis det lod sig gøre. Statsbanerne gør ikke noget for at forbedre Menneskene her i Landet ved saadanne Forhold.

Jeg vil dernæst henstille til den højtærede Minister, om man ikke, naar der nu indføres højere Gods- og Persontakster, saaledes at Statsbanerne forhaabentlig i det hele kan svare sig, kunde indskrænke de Monopoler, der efterhaanden er skabte paa Statsbanestationerne paa alt muligt, paa at servere Mad, sælge Chokolade o. s. v., ja, selv Aviser — der er snart ikke den Ting, undtagen der er lavet Monopol paa det ved Statsbanerne. Det er en Maade, hvorpaa man beskatter de rejsende. Der er intet at sige til, at man tager en ordentlig Pris for Billetter og Godsbefordring, Driften skal nogenlunde betale sig; men det er meningsløst, at man yderligere gennem Monopoler brandskatter Befolkningen. Naar et stakkels, fattigt Barn skal ud og rejse og har faaet 25 Øre til at købe